

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPĂRHIICII ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Nr. 2064—930.

Pastorală

P. Sf. Sale Episcopului Grigorie al Aradului pentru Biserica și Creștinii ortodocși din Rusia.

Tuturor Prea Cucernicilor Protopopi, Preoți și credincioși din Eparhia Aradului.

Frații noștri Episcopi, Preoți și Creștini din Rusia au primit nu numai a crede întru Hristos, ci pentru El a și pătimi (Filip. 1. v. 29). Episcopi înmormântați de vii, cu ochii scoși, nasul și urechile tăiate, episcopi și preoți spânzurați în fața Altarului, precum și alte fapte crude vor judeca pe cei ce voesc să dărâme Biserica lui Hristos, care este stâlpul și întărirea adevărului. (I. Tim. 3. v. 15).

Nu este locul să zugrăvim aici toată fărădelegea, care se săvârșește împotriva celor de o credință cu noi, căci avem o datorie mai mare de îndeplinit: aceea de a ne ruga lui Dumnezeu, ca să înceteze furia și fărădelegea care lucrează cu atâtă înverșunare împotriva Bisericeii. Văzând cum cei fără Dumnezeu despart pe fii de părinți, ca aceștia să nu-și mai poată crește pruncii în frica de Dumnezeu, să nu mai poată cânta împreună: Hristos a înviat; văzând cum bisericile sunt schimbate în locuri de osândă și pierzare, să ne întoarcem privirile către Dumnezeu și să ne rugăm pentru frații noștri. Căci și creștinii cei dintâi se rugau pentru Sf. Petru, când era în temniță, precum cetim la cap. 12. v. 5 din Fapt. Apostolilor.

Sfântul Pavel scrie către Romani să se roage pentru el ca să se izbăvească de cei neascultători în Iudeea (Rom. cap. 15. v. 30). Acelaș mare apostol scrie Efesenilor să se roage și să priveghieze cu toată răbdarea pentru toți sfinții „(Efes. 6 v. 18).

Drept aceea dispunem ca la Sf. Liturghie din sfânta Duminecă a Floriilor să se intercaleze următoarele ectenii:

„Pentru ca să caute cu ochiul cel milostiv asupra Sfintei Sale Biserice și s'o păzească nevătămată și nebiruită de eresuri, de necredință și de prigoane, și cu paza Sa s'o îngrădească, Domnului să ne rugăm“ și „Pentru ca să lumineze gândurile celor întunecați prin necredință, cu lumina înțelegerii de Dumnezeu, iar pe ai Săi credincioși să-i întărească și neclintii în dreapta credință să-i păzească, Domnului să ne rugăm“.

La sfârșitul Sf. Liturghii va îngenunchia tot poporul iar preotul va rosti următoarea rugăciune: „Stăpâne Dumnezeule, Cel ce ai făcut Ceriul și Pământul și mările și toate cele ce sunt într'ânsele, fă ca să înceteze lupta dusă împotriva Bisericeii Tale; caută Doamne din locașul Tău cel înalt și izbăvește pe Cei ce laudă Sfânt numele Tău; întinde mâna Ta spre tămăduire și semne și minuni să se facă prin numele Sfântului Tău Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos. Căci ajutor întru necazuri, afară de Tine, pe altul nu avem; fă Doamne că precum la rugăciunile bisericeii, Petru, apostolul cel întemnițat a fost scăpat din temniță prin ingerul trimis de Tine, — așa și la frații ortodocși din suferință trimite Doamne pe în-

gerul ocrolitor care să vestească celor prigonitori că Tu vei face judecată pentru faptele lor; îngerul tău să-i facă a înțelege că peste pământul stropit de prigonitori cu sânge, este și o altă lume, iar nu numai „raiul“ proorocit de cei ce au ridicat statuă lui Iuda;

Doamne Dumnezeule, deschide ochii celor ce nu Te cunosc pe Tine, ca să vadă că Tu ești Dumnezeu în veac și până în veac și fără de poruncile Tale numai amărăciune și prăpăd aduc asupra poporului. Auzi-ne Doamne, pe noi cei ce-Ți cântăm Ție slavă, auzi-ne Doamne și ne întărește pe noi Români în credința strămoșească pentruca toată suflarea românească să Te proslăvească pe Tine până când fiii României, vor gusta din apa Tisei și a Nistrului. Că Tu ești Dumnezeul nostru și către Tine plecăm genunchiul nostru, cerând milă și milostivire pentru toată ortodoxia, — acum și pururea și în vecii vecilor.

Amin.

† Dr. Grigorie Gh. Comșa
Episcopul Aradului

Din urmările legii cultelor.

de † Grigorie
Episcopul Aradului.

Alarma dată de Noi împotriva desbinătorilor satelor românești, — cari sunt sectanții, — este însoțită azi și de giasul minoritarilor. Din zi în zi, se constată, că sectarismul primejduște nu numai ortodoxia, ci și celelalte confesiuni din țară. Calvinii dela noi, de aproape zece uni doresc un front comun al confesiunilor din România față de tendințele subversive ale sectanților.

În timpul din urmă și luteranii încep a se simți primejduți. Consistoriul luteran din Târnovo (Basarabia) se plânge, că bapțiștii nu respectă dispozițiile legii cultelor, când este vorba de trecerea dela un cult la altul. Iată deci că nu mai suntem singuri când cerem statului să oblige pe bapțiști a respecta legile țării. Noi am arătat de ani de zile, că o înverșunată prigoană au început bapțiștii împotriva noastră și am accentuat, că primejdia acestor secte stă în tendința lor de a nimici nu numai ierarhia bisericească, ci și ierarhia socială, deci întreagă ordinea existentă.

Din toată această împotrivire a noastră numai bapțiștii au profitat, căci statul i-a recunoscut pe bapțiști prin lege. Înainte de această recunoaștere prin lege, — bapțiștii dela noi erau împărțiți în tabere ostile. Unii spuneau: n'avem nevoie de recunoașterea statului, iar alți sollicitau insistent această recunoaștere. Nu arătăm aici cari erau argumentele taberei care nu cerea recunoașterea. Ele sunt de ordin doctrinar. Dar trebuie să accentuăm prevederile taberei a doua, care cerea recunoașterea, așteptând dela ea o mulțime de favoruri.

Revista bapțiștilor unguri din Oradea Mare, în numărul său de la 1 Martie a. c., aduce știrea că „acele adunări bapteste cari până acum din pricina recunoașterii prin lege erau grupate în două grupări, — pe viitor să se unească“.

Iată un rezultat al legii cultelor. Statul român prin lege a adus pe bapțiști într'o singură tabără. Acesta este un adevăr trist. Și cauza trebuie să o căutăm în interpretarea ce se dă azi libertății religioase! Cum adică? Pentru stat este oare indiferent, cine propune religia în școlile sale? Întrebarea este, oare țaranul baptest fără nici o clasă școlară, aduce acelaș aport binelui public, prin aceea că este admis să propună religia alături de preotul ortodox sau catolic cu bacalaureat și universitate? Una să se știe: catihetul baptest este admis în școlile statului chiar fără pregătire și nimeni nu-i cere să respecte legile, deși legea cere baptestului să aibe bacalaureatul ca să poată fi catihet.

Nimeni nu cere socoteala bapțiștilor din cutare comună de unde au bani a-și zidi casă de rugăciune, deși abia sunt 4 sau cinci inși în acea comună. Ar fi să lungim seria expunerilor dacă am arăta cu câtă indulgență se tratează problema aceasta!

În felul acesta, a dispărut armonia dintre culte, este amenințată ierarhia socială pe toate terenurile. Așa se macină apoi încetul cu încetul puterea de coeziune a credinței strămoșești, care este pălmuită fără nici o sancțiune de către vrăjmașii cei mai crânceni ai suflului românesc. Deaceea noi apelăm din inimă curată la toți intelectualii români să-și dea seama de primejdia sectară și să ne dea o mână de ajutor. Dacă orice lege trebuie să servească pentru subsumarea unor fapte noi, nu este mai puțin adevărat că nu toate fenomenele pot fi subsumate unei legi. Cât privește legea cultelor ea n'a putut prevedea viitorul. Dar putem prevedea noi toți primejdia ce ne paște când admitem ca sub pretextul legii să se atace cele mai scumpe comori ale trecutului nostru.

Noi protestăm împotriva atrocităților din Rusia față de credința în Dumnezeu și demnitatea noastră ne face să protestăm energic. Dar atunci să protestăm și față de îndrăznelele sectare, cari tocmai de credința noastră în Dumnezeu își bat joc — fără nici o reticență — de sufietul românesc format prin ortodoxie.

Nr. 1807/1930.

REGULAMENT

pentru organizarea „Sfatului păcii” în parohia....

CAP. I.

Dispozițiuni generale.

Art. 1. Se înființează în parohia.... un scaun judecătoresc numit „Sfatul păcii”.

Art. 2. Scopul „Sfatului păcii” este aplanarea pe cale pacinică a neînțelegerilor ivite între credincioșii parohiei și înlăturarea proceselor costisitoare dela forurile civile.

Art. 3. Acest sfat va debata și eventual va judeca orice fel de conflict ivit între credincioși, afară de chestiuni mai grave, criminale, ce se urmăresc din oficiu, de forurile civile judecătorești.

Art. 4. Acest regulament obligă moralicește pe fiecare credincios din parohie să se supună acestui „Sfat”, cerându-i concursul în cazuri de litigiu.

Art. 5. Consiliul parohial și parohul, față de cei cari vor încunajura acest for judecătoresc, în aplanarea chestiunilor lor de litigiu, va aplica pedepsele morale ce-i stau la îndemână.

Art. 6. Rezolvirea și aplanarea chestiunilor de litigiu se face gratuit.

CAP. II.

Dispozițiuni speciale.

Art. 7. Sfatul păcii este condus de preotul parohiei, iar unde sunt mai mulți preoți, conducătorul va fi numit de Chiriarh. Sfatul păcii de sub conducerea preotului are patru membri ordinari, aleși de adunarea parohială dintre cei mai distinși și evlavioși creștini și un secretar, care însă are numai vot consultativ.

Art. 8. Părțile litigante înainte de dezbateri vor subscrie o declarație prin care recunosc acest sfat al păcii de arbitru al lor.

Art. 9. Despre mersul dezbaterii chestiunilor se ia proces verbal în ordine.

Art. 10. Parohul și membrii consiliului parohial sunt obligați în baza art. 47 lit. n., din Legea de organizare a Bisericii, a îndemna pe cei învrăjbiți a-și căuta dreptatea la acest sfat.

Aprobat de Consiliul Eparhial ort. român din Arad, în ședința sa dela 13 Martie 1930.

Dr. Grigorie Gh. Comșa
Episcopul Aradului.

Un răspuns.

Din șirele Dlui A. Cuznețov prin cari face întâmpinarea articolului meu; „Tragedia bisericii rusești” am învățat două lucruri.

Întâi că organul diecezei noastre „Biserica și Școala” nu este așa habotnică ca buna cară „Isvestia” ori „Pravda” din Moscova ori chiar și o revistă teologică din Rusia, în care cu acelaș drept și cu mai multă dreptate aș putea face apologia poporului românesc și a bisericii lui, dar nu mi-s’ar permite niciodată aceea ce i-s’a permis Dlui A. Cuznețov și țin să accentuez că nu mi-s’ar fi permis să polemizez cu un protopop rusesc nici chiar în vremea când frații ruși erau foarte pravoslavnici și nu era urmă de bolșevism pe acolo.

Aș putea spune, cu toată dreptatea, mai multe lucruri pe tema aceasta dar nu vreau să mi-se spună că atacat mă retrag în tranșela națională și de acolo încerc să mă apăr.

Al doilea, Dl A. Cuznețov și-a scris cu siguranță reflecțiile la articolul meu dimineața la cinci în stare foarte somnoroasă. Când vorbești de tragedia unei biserici este evident că vorbești cu cinstea cuvenită de biserică respectivă. Mi-am recitit articolul și nu am găsit un singur cuvânt prin care ar fi eșit la iveală intenția mea de a jigni biserica rusească. Din contră am scris ce am scris cu toată compătimirea și am încercat prin vre-o câteva trăsături să explic tragedia bisericii rusești. Deci articolul meu este de natură bisericască pe când polemica D-lui Cuznețov este cu totul de altă natură.

Dl Cuznețov dacă a voit să facă apologia poporului rusesc în o revistă românească și bisericască putea să o facă de mult, fără să fie așteptat apariția articolului meu, fiind „Biserica și Școala” la doi pași de Dsa. Dl Cuznețov, este altă ceva să vorbești de biserică rusească și cu totul altceva să vorbești de poporul rusesc!

„Măhnirea sufletească” a D-tale nu trebuia să o versi asupra articolului meu, fiindcă „Biserica și Școala” se tipărește pe 8 pagini, deci aveai unde să spui ce te doare. Sunt pus în imposibilitate de a răspunde pervertirilor de cuvinte și de înțeles punct de punct din răspunsul atac al Dlui Cuznețov. Rog pe cetitorii obiectivi să citească ce am scris eu și ce a scris Dl Cuznețov ca să se vadă repede că mactuăm la 2 mori și că pentru Dl Cuznețov articolul meu a fost numai un bun prilej de a-și revărșa „Măhnirea sufletească” ce o avea în suflet de mult și de a spune nouă celor ce am făcut facultatea teologică în occident că suntem ignoranți.

Ținând la o parte măhnirea sufletească a Dlui Cuznețov să vedem câtă dreptate are în fond.

Dsa vrea să mă afle într-o contradicție gravă spunându-mi: Hei dar cum poți spune D-ta că popo-

rul rusesc este necredincios când are atâtea biserici frumoase și a fost protectorul altor biserici ortodoxe.

Dar hei: Ecaterina a II-a și mulți din aristocrații ruși erau străini cari din țara lor au venit cu suflet sănătos nu din Rusia, au învățat să facă aceea ce au făcut sub raport religios.

Și apoi de multeori acela care face crucele cele mai mari și fețele cele mai mieroase este cel mai necredincios. Acum se vede Dle Cuznețov, ce adâncă a fost religiozitatea poporului Dvoastre rusesc, când își omoară preoții și își dărâmă bisericile. Englezii, Francezii și toate neamurile pământului să vină să se indigneze în locul fraților Dtale? Ce treabă este aceasta. Să scrii o sută de coloane în „Biserica și Școala” și tot nu ne vei convinge că cei vre-o câteva sute sau mii de conducători bolșevici ar putea face aceea ce fac cu biserica și cu preoții dacă nu ar avea aprobarea tacită a grosului poporului Dvoastre. Dacă poporul rusesc țărani și domni ar fi cu adevărat religioși ar fugii bolșevicii mâncând pământ.

Ce privește pe scriitorul Donici Dle Cuznețov chiar critica literară rusească l-a așezat la un loc așa de înalt încât te rog să nu te mai ostenești să-l tragi de mâncă jos. Ai noroc că nu mai trăește Donici fiindcă sunt convins că și-ar da răspunsul drept și cuvenit.

„Ce dovadă vă mai trebuie că poporul rus este altcum și nu așa cum reese din articolul „Tragedia bis. rus.”

Mă mir, Dle Cuznețov că Dta din Cancelaria Ven. Cons. nu ai auzit încă cum lumea întregă vorbește de neamul Dtale cu cea mai mare groază. Ți-ai ales foarte rău momentul de a-l proslăvi.

Te rog foarte mult să nu mai pui Italia în joc, fiindcă Italianii oricât ar fi fost de bolșevici tot Italianii ar fi rămas și aceea ce se face la Moscova nu ar fi făcut.

Dr. Ștefan Cioroiu
protopop.

Calea Mântuirii.

Iată acum e vremea primită,
Iată acum e ziua mântuirii.
(2 Cor. 6, 2.)

Ne aflăm în marele post al Paștilor. Este un prilej bine venit să spunem câteva cuvinte despre post, despre acest timp de pocăință, care strămoșilor noștri le era atât de sfânt și-l cinsteau atât de mult.

Azi lumea nu mai postește, lumea s'a molipsit de cei cari au trăit pela oraș. Aceștia venind în atingere cu neamurile necredincioase și-au împrumutat și ei slabul obicei, de a nu

cinsti porunca bisericească, căci Dl. Șloim, crișmarul din colț, le-a spus că nu-i de lipsă postul.

Să nu ne uităm, iubiți creștini, după astfel de oameni, cari numai binele nostru nu-l voiesc și să ținem postul, să petrecem acest timp, pe care strămoșii noștri ca buni creștini, îl așteptau cu atâta sfântă smerenie și supunere, în frica lui Dzeu, după cum poruncește sf. maică biserică (Matei 18, 17). Să lăsăm la o parte toate grijile lumesti și să ne retragem în singurătatea sufletului nostru cu „post și rugăciune” (I Cor. 7, 5) și așa să așteptăm sfintele sărbători ale învierii Domnului nostru Isus Hristos. În acest timp să ne deslipim sufletele de comorile amăgitoare ale acestei lumi și cu dragoste curată să ne înălțăm spre Dzeu stăpânul tuturor bogățiilor.

Postul este înfrânarea de unele mâncări, de beuturi și de toate lucrurile lumesti și de dorințele cele rele și deșarte. Scopul pentru care postim este deci o faptă de ispășire a păcatelor noastre și de înfrânarea poftelor trupului nostru, prin care ne împăcăm cu Dzeu și câștigându-i harul să putem duce o viață demnă de numele de creștini ce-l purtăm.

Iată ce zice s. Ioan Gură de aur despre post: „Pentru că ai păcătuit, iată aci e postul ca o facere destul pentru păcat. Postește ca să nu mai păcătuiești și ca să dobândești darul lui Dumnezeu. Postește, zice sf. părinte, ca darul lui Dzeu, de cumva îl ai, să nu-l pierzi, să-l păzești și să-l stăpânești”.

Pildă avem pe Israelitenii din Legea Veche, cari prin post și rugăciune s'au împăcat cu Dzeu și mânia Lui o au potolit, care se abătuse asupra lor pentru că se închinaseră vițelului de aur (Deut. 4, 25—31). Pildă și mai vie avem în Legea Nouă pe primii creștini și pe mucenicii cari prin post și rugăciune se întăreau în credință și astfel cu ușurință și cu dragoste sufereau toate tiraniile și cruzimile păgânilor (II. Cor. 6. 4-5).

Postul a fost ținut și laudat de către toți sf. părinți ai bisericii noastre, ca cel mai bun leac sufletelor însetate și darnice după o viață spirituală.

Domnul nostru Isus Cristos, înainte de a păși în lume, s'a retras în pustie, unde 40 zile și 40 nopți a petrecut în post și rugăciune (Matei 3, 2). Domnul Cristos nu numai că a postit și a spus că și învățăcelii lui vor posti (Marcu 2, 20) și creștinii lumii au postit totdeauna și postesc și azi.

Vrednicia postului însă, iubiților, nu stă numai în oprirea dela mâncări și beuturi. „Iată

postul plăcut mie: desleagă toată legătura nedreaptă... dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug" (Isaia 58-6). Cel care vrea ca postul lui să-i fie cu adevărat și primit înaintea Dlui, să se ferească de păcat, să nu trăiască în fărâdelegi, să nu nemulțumească pe aproapele, să nu înjure, să nu clevească etc. căci altfel tot postul nu plătește nimic.

Fericite sunt zilele postului pentru adevăratul creștin, căci în acest timp Dzeu se îmbânzește și sufletele se mântuiesc. Cine a fost cel ce a postit, zice un sf. părinte, care să nu fi învins greutățile, să nu fi dobândit ceea ce a cerut dela Dumnezeu și să nu se fi mântuit?

Să postim deci și noi, iubiți creștini, în acest timp, dar postul nostru așa să fie că, cu înfrânarea dela bucate să împreunăm și înfrânarea dela păcate. Să nu ascultăm de pocăiți, cari se țin mai știutori ca sf. maică biserică, că aceștia au epucat pe un drum greșit și prăpăstios și doresc să ne tragă și pe noi, spunându-ne câte în lună și în soare, numai și numai să ne abată dela calea cea dreaptă.

Să nu ascultăm astfel de oameni și să urmăm noi porunca bisericii noastre care e singură mântuitoare întocmai cum fu corabia lui Noe; căci toți acei cari nu s'au adăpostit în ea, au fost nimiciți cu potop, tot asemenea toți aceia cari nu se vor adăposti sub scutul bisericii lui Cristos nu vor avea parte de fericirea cerească. „Iară tu când ajuni, unge capul tău și fața ta o spală ca să nu te arate oamenilor că ajuni, ci Tatălui tău Celui ce este întru ascuns; și Tatăl tău, Cel ce vede întru ascuns, va da ție la arătare (Matei 6, 17).

Alumnul.

Cum să se organizeze caritatea creștină în instituții și fapte de ajutorare. ¹⁾

Stăm în pragul deslegării multor probleme mari, cari agită mintea și inima societății, nu numai pe teren științific, economic, social etc, dar și religios. Căci deși biserica în sine este conservatoare, totuși pentru a ține pas cu dezvoltarea multilaterală a omenimei, trebuie să găsească puntea de legătură între credința cea adevărată și între inima acoperită, azi mai mult ca altă-dată de păcate; apoi între necesitatea credinței și indiferentism; între credință și rațiune, mai ales azi, când condeie îndrăznește și versate în filosofia profană, atacă și micșorează rolul credinței. Și ar fi o muncă de prisos o răsboire fără sistem, ar fi o muncă care ne-ar doborî în curând, dacă în fața tunurilor științelor profane oștile credinței,

nu am ști să întindem zagazul de oprire, tranșeele de sigură apărare. Și cu deosebire acolo, unde argumentul rațional nu poate fi întrebunțat și înțeles, trebuie scoase la iveală alte argumente și mijloace, cari se văd, se pipăie și cari sunt mai hotărâtoare decât silogismele ori frasele goale.

Un astfel de mijloc forte, convingător, exemplar, pentru masa mare a creștinilor este: *Caritatea creștină*.

Caritatea creștină nu este ceva nou. Ea este atât de veche, cât de vechiu este creștinismul însuși. Numai cât organizarea acestei carități nu s'a făcut în Biserica ortodoxă română după anumite norme, după necesități, ci a fost o parte integrantă a individualității creștinului, care i-a scos zicala: „Românul-i darnic din fire”. Biserica însă ca instituție, ori alte așezăminte întreținute de ea, au neglijat această latură, până ce alte biserici au organizat instituții puternice, și echipe de caritate. Ba în timpul din urmă și statul a venit să completeze, ceea ce a întrelăsat biserica, înființând: Asistența socială, care urmărește tot un scop caritativ, nici decum mai complex, decât cum trebuie să fie cel al bisericii.

Spre a demonstra, pentru ce caritatea creștină, trebuie organizată, mă servesc de următorul mic exemplu: „La un colț de stradă un cerșitor își drege glasul, căci se apropie un trecător. Cerșitorul cere o fărâmă, puțin de tot. Trecătorul scoate din buzunarul hainei o monedă mică, o aruncă în mâna cerșitorului și trece grăbit înaintea. El este satisfăcut, că și-a îndeplinit o datorință de caritate publică. A făcut apoi în dejuns și perceptului biblic care sfârșește: „întrucât ați făcut unuia dintr'acești frați ai Mei prea mici Mie ați făcut. Matei 25⁴⁰”. Dar câți dintre trecători se opresc cu gândul la ce urmează? Care se întreabă unde ajunge banul său?: la brutărie pentru a alina foamea unuia sau a mai multora. ori la crișmă la cuibul de infecții și în officina de otrăvuri trupesti și sufietesti? Căci după cum e zicala: caritatea e senzibilă dar e oarbă. Și nimeni nu face nici un control în asemenea cazuri.

Cu totul altfel se prezintă caritatea, bazată pe o organizare solidă. Aici scopul urmărit, poate fi cu precizie ajuns.

Deci toamă pentru ce caritatea creștină să-și poată îndeplini rolul ei și rostul ei, este de lipsă organizarea. Scopul ei fiind a face să dispară mizeria din lume, nu numai la ce șitori avem de a da, a întinde mla noastră, cari în mare parte sunt persoane necontrolabile și speculative, ci în tot locul unde această mizerie și-a elădit cuibul.

Mizeria e o boală a organismului social, care trebuie înlăturată, operată, vindecată, cu multă îngrijire. Căci din mizerie se naște ușor lupta de clase, bolșevismul, tâlhării, ucideri, prăbușirea credinței și persecutarea ei. Și dacă mizeria nu se poate stârpi, ea se poate micșora, se poate împuțina se poate reduce.

Mizeria e actuală, deci și mijloacele de combatere trebuie să fie actuale. Și un actual mijloc este caritatea. Unde mizeria este redusă, acolo și rețele provenite de pe urma ei se împuținează. În Norvegia peste foarte multe închisori făc-făe steag alb, ceea ce dă de veste că sunt goale, urmare a combaterii cu rezultat a mizeriei. Combătând mizeria, combatem multime de păcate și însănătoșim corpul social, care în felul acesta prosperează, progresează și înfloresce.

Precum în șirul științelor a intrat una nouă: economia socială, în șirul preocupărilor noastre creștinești trebuie să intre încă una nouorganizată: mila — caritatea creștină ortodoxă. Sunt din domeniul istoriei faptele de caritate, cari erau în uz la vechile mănăstiri românești. Azi ele reduse la o viață acoperită cu tot felul de lipsuri, caritatea creștină din ele par'că a dispărut. Dar avem teren de zidit în parohii. Aici să organizăm caritatea creștină, să nu lăsăm ca alții să ne treacă înainte. Să nu lăsăm nefolosit acest mijloc de întărire

¹⁾ Ad. Circ. V. Cons. Eparhial Nr. 175 | 930.

a ortodoxiei care simte, care ajută, care alină, care lecuște, care vindecă și care mântuiește trupuri și suflete.

În București „Casa femeii” a luat un avânt puternic și s'a format ca școală socială cu viitor strălucit. Biserica dispune de mijloace pentru a aduna cele de lipsă, are în frunte-i conducători pricepuți, cari cunosc unde trebuie aplicat leacul de asanare a mizeriei, ca să nu se scurgă jertfa creștinilor în mâni ticăloase. Are ocaziune, să țină contactul cu cei lipsiți mai des și are puterea să facă ca combarerea mizeriei să înainteze treptat și metodic.

Salutăm drept aceea și noi preoțimea dela sate, cu toată căldura sufletului inițiativa P. S. S. Episcopului nostru Grigorie, de a organiza în Arad societatea caritativă Sf. Nicolae, după care vor urma și altele în parohii unde noi subalternii și „împreună conclucătorii Săi” vom duce la îndeplinire salutare idee, grupând în jurul nostru toate inimile simțitoare și înțelegătoare pentru această probleme ce-și așteaptă o fericită deslegare.

Având acum să dăm un răspuns la tema: cum să se organizeze caritatea creștină în instituții și fapte de ajutorare, în cele ce urmează voi cercă a rezuma în câteva puncte meditația mea asupra Temei.

1. Organizarea carității creștine să se facă sub exclusivă conducere a bisericii și sub controlul conducătorilor ei.

2. Preoții să fie membrii naturali ai societății. Președintele cons. parohial să fie președintele înființândei societăți. Ca membrii naturali pot fi trecuți membrii consiliului parohial și a epitropiei, pentru periodul funcțiunii lor. Aceasta e de dorit, pentru că consiliul parohial și epitropia stau în strânsă legătură cu preoțimea și au răspunderi morale și materiale codificate, pentru gestiunile ce cad sub conducerea lor. Iar la eventuale colecte și sărbări, ce se fac în acest scop, ei sunt moralmente angajați pentru reușită, și nu se pot așa ușor sustrage dela îndatoriri și împreună lucrare cu conducătorii lor.

3. Pe lângă membrii naturali ai societății, se pot înscrie ca membrii activi, toți acei credincioși, cari voesc să se înscrie în armata ce luptă pentru stărpirea mizeriei și păcatului și cari după benevolă darnicie vor sta în ajutorul sporirii fondului milicelor și a înființării de alte fonduri cu scop caritativ.

4. Să se dea și femeilor teren, pentru a se valida în ogorul carității creștine, sau separat, în cadrul însă a aceleiași societăți, sau împreună cu bărbații. Inima femeii e mai aplecată spre milă și compătimire și un apel călduros are mai multă influență și mai puternică rezonanță în inima sexului feminin decât în celui masculin.

5. Societatea va fi condusă prin un comitet și prin adunarea generală, în conformitate cu regulamentul ce va fi elaborat de către organele diecezane competente.

6. Societatea va ține contact cu alte societăți caritative din cuprinsul comunei, cum sunt: Soc. Sinistraților, soc. I. O. V., Crucea Roșie etc., și va lucra pentru ca să-și impună membrii săi și la conducerea acestor societăți.

7. În scopul adunării de bani, pentru sporirea și augmentarea fondurilor să se aranjeze cu elevi de școală:

a) Serate, la cari să se incaseze sume bagatele, dar cari prin mulțimea auditorilor ar spori totuși fondul de caritate.

b) Audițiuni cu aparate de Radio, în unele Duminici și sărbători de peste an, când și Bucureștii au program destul de bogat. Taxele de participare să fie ușor de suportat, ca să nu fie spre greutate nimănui. Rămâne bineînțeles în grija conducerii pentru a câștiga aparatul din chestiune.

c) Să se instruiască la sărbătorile nașterii Dnului echipe de colindători și tineri cari să predea piesa cu Magii dela răsărit.

8. Să se așeze la casele naționale câte o casetă, care să cuprindă inscripția: pentru caritatea creștină.

9. Să se ceară ajutoare comunelor politice în acest scop. Să se înscrie și în bugetul parohiei sume corespunzătoare. Să se facă colecte.

10. Pentru împărțirea ajutoarelor să se țină în evidență orfanii, neputincioșii, bătrânii cari nu au pe nimeni și sunt fără avere, și cari au neapărată trebuință de a fi ajutați.

11. În ce privește împărțirea de ajutoare, să se facă numai pentru acele persoane, cari se dovedesc a fi buni creștini ortodoxi, și cari dacă este cu puțință cercetează regulat și sf. Biserica.

12. Să se împărțească ajutoare în preajma sărbătorilor mari, ca la Crăciun și Paști, orfanilor, cu deosebire în haine și încălțăminte.

13. Intrucât mijloacele permit a se închiria o casă în comună, unde neputincioșii fără locuință să primească adăpost.

14. Toate ajutoarele acordate e recomandabil să fie date în naturallii, articole de primă necesitate.

15. Despre ajutoarele acordate să se facă odată în an mențiune și în sf. Biserica, ca bună-oară la Anul nou. Cu acest prilej să fie îndemnată societatea creștină a sprijini cu obolul său, munca societății caritative.

Dacă în adevăr se va munci cu râvnă și devotament în această direcțiune, vom ajunge la rezultate pe cari nu le putem pretui, și cari vor înlesni munca noastră de evanghelizare practică, iar pe lângă mângăierea că ne-am îndeplinit și în această privință datoria, vom putea zice și noi cu apostolul neamurilor: „că nu este nedrept Dzeu să uite lucrul vostru, și osteneala dragostei, care ați arătat, spre numele Lui, cei ce ați slujit sfintilor și slujiti.” Evrei 6¹⁰.

Pesac, la 8 Martie 1930.

Grigorie Vermeșan
paroh

Internatul de băieți ortodox român din Beiuș.

No 128/1930.

A P E L

către toți foștii Rectori, foștii prefecți de studii (pedagogi), foștii elevi ai Internatului de băieți ortodox român din Beiuș și către toți iubitorii de jertfe, pentru neam și pentru lege.

O mână de oameni, frunzași ai bisericii de legea românească din Beiuș, cu suflet curat și din dorința ardentă de a vedea pe elevii noștri dela liceul din acest oraș, așezați la un loc, sub paza usul superior, scutiți de influențele nesănătoase ale curentelor, ce stăpânește viața dela oraș, și de a ajunge în situația spre a putea tinde, în măsură mai mare, ajutoare elevilor buni și diligenți, dar săraci, — având ca pildă pe fericitul fondator Nicolae Zsiga, — au decis ridicarea unui internat, pentru tineri, cari an de an se părădă la școlile din Beiuș.

Ideia plămădită în inimile acelor creștini și români buni, după multe intervenții și rugări, — cauza de întârziere fiind lipsa de bani, — a fost încuviințată și îndeplinită de înaltele noastre foruri Bisericești, cu ajutorul și concursul bănesc al credincioșilor noștri din Eparhie.

Cel mai mulți dintre cititorii acestui lăcaș de cultură și educație, în duhul legii românești, după ce și-au văzut visul cu ochii, au răposat în Domnul, — iar pușini câți mai trăiesc, încunjură și îmbrățișează cu scumpătate idealul înfăptuit.

Tăcut, liniștit și modest, cum este înșasă zidirea lui, — internatul nostru își serbează acum 30 de ani de viață.

În acest interval a adăpostit sub aripile sale 2014 elevi, — întreținând în fiecare an, gratuit ori semi-gratuit, 6—10 elevi, săraci, dar diligenți și cu bună purtare.

Cele 11 camere ce le-a avut internatul, însă dela început, — s'au dovedit curând, de prea puține și neîncăpătoare.

Susținându-se numai din cotizațiile elevilor cu solvă, totdeauna reduse și acestea la minimalul necesar, — internatul nostru nici până astăzi nu s'a putut completa cu încăperile necesare. S'a făcut, ce e drept, un modest început, în acest respect, dar suntem foarte departe, de a avea toate încăperile de lipsă.

În cei 30 ani de viață internatul s'a lăsat pe sine și a tins ajutoare, an de an, elevilor lipsiți, iar celor cu solvă le-a dat posibilitatea, de a solvi o taxă cât mai redusă, contribuind astfel la ușorarea situației materiale, ce o aveau părinții elevilor, cu creșterea fiilor. Iată cauza, pentru care internatul nostru, cu dela sine putere, nu a fost în stare, să-și zidiască încăperile, de care are atâtă necesitate. Scopul lui nu a fost adunarea de averi materiale, ci creșterea de cât mai mulți fii, pentru neam și pentru lege.

În starea de astăzi, însă internatul nostru, nu mai poate să rămână și în consecință nu mai poate să servească scopul său suprem: creșterea de cetățeni, iubitori de patrie și neam și de creștini, plini de râvnă pentru legea strămoșească.

Legile sanitare pretind, că internatul nostru să fie ajustat igienic și din toate punctele de vedere să fie neexceptionabil.

Cei, cari au trăit ani de-arândul în internat și au primit aici cunoștințele necesare, educația frumoasă și nobilă, în urmarea căreia, cei mai mulți au ajuns în cele mai frumoase și avantajoase situații sociale, vor primi ei oare, nepăsători și reci, peirea unuia din noi Institut ortodox român de cultură și educație, în aceste părți, — ori se vor însufleși cu toți și vor reintineri, prin danile lor, acel sfânt lăcaș, ce ani de-arândul l-a alintat în brațele sale părintești, întemeind astfel un templu al recunoștinții lor.

Vilitorul va da deslegarea așteptată, acelei întrebări, pe cari noi am pus-o, neliniștiți de soarta și vilitorul acestui institut.

În mâinele Stimat Domniei Voastre foștilor recori, prefecți de studii și elevi ai internatului ortodox român de băieți din Beiuș, stă soarta, vilitorul și existența acestei instituțiuni. La Domniile Voastre a-

pelăm, în situația grea, în care ne aflăm. Veniți în ajutorul nostru, ca să mântuim așezământul, făcut de înaintașii noștri, să-i facem tare și neclătit, spre mândria neamului nostru, a bisericii strămoșești și a Domniilor Voastre stimaților Domni, cari l-ați scos din moarte la viață.

Recunoștința, față de ce-i ce ne-au făcut bine e cea mai frumoasă floare din grădina virtuților strămoșești, — să-o cultivăm cu toți.

Daniile se vor trimite pe adresa: *Direcțiunea internatului de băieți ortodox român din Beiuș.*

Beiuș, 14 Martie 1930.

COMISIUNEA INTERNATULUI:

ss. *Petru E. Papp*
președinte.

ss. *Dr. Gavril Cosma*
delegat consistorial.

ss. *Moise Popoviciu*
director.

Propaganda din comuna Târnova.

Comitetul județean, pentru educația fizică și națională, a avut fericita inspirație, ca cu prilejul propagandei desfășurate în acest sens, pe teritoriul județului nostru, să ceară și concursul preoșimii. Cu asemenea ocazii, în fața poporului, stau alătura preoșii, învățătorii, medicii și autoritățile administrative. Fiecare dintr'ansii spune lucruri edificatoare. Mai mult, prin șederea lor alătura, fac cea mai efectivă educație de solidaritate și frățietate, care ar trebui să dăinuiască între conducători și între fiii aceluiaș neam în general.

Un asemenea prilej de înălțare sufletească au avut credincioșii noștri din com. Târnova. (prot. Șiria) Duminică în 9. II. a. c. Sala de învățământ a școlii de stat, a fost neîncăpătoare pentru mulțimea de față. Au participat chiar și sectarii (advenșiști și pentecostaliști) din localitate. Au luat parte și preoșii localnici: T. Dreclin și I. Mureșan, dimpreună cu Dnele. S'a remarcat prezența Dnelor învățătoare și Dlor învățători, Dl. plut.-maj. pens. I. Radu, în frunte cu simpaticul și agilul secretar de plasă, Dl I. Mager.

Păr. T. Dreclin a vorbit cu însuflețire despre rostul unor asemenea ședințe. Elevii și elevele școlii primare sub conducerea harnicilor învățători, au delectat publicul cu poezii și cântări corale. Subsemnatul a ținut o prelegere populară biblică, făcând combaterea sumară a adventismului și pentecostalismului, care și-a ridicat capul în Târnova. Sectarii prezenți n'au provocat discuții. Terminată ședința publică, s'a procedat la organizarea casei culturale.

Epilogul propagandei l-a format păr. I. Mureșan, prin ședința Oastei Domnului, al cărei zelos conducător este, dimpreună cu păr. T. Dreclin. Poporul a plecat ridicat sufletește, iar împreună-ostenitorii întru ale reușitei și-au amintit mângâietoarele cuvinte biblice: „Iată, cât de frumos și cât de plăcut este, când frații locuiesc împreună!“ (Ps. 133.)

Misionarul.

O faptă vrednică de urmat.

În ziua de 2 Febr. Întâmpinarea Domnului, comuna noastră bisericească Căpruța, a avut o zi de mare bucurie.

Părintele Dimitrie Maci, în urma multor greutăți, a pus bază unui cor bisericesc cu statute. Este de notat că și până acum am avut un cor bărbătesc, care cor cu ocaziunea sfințirii bisericii și cu alte ocazii a dat dovadă de multă pricepere. Despre toate acestea dovadă grăitoare este Prea Sfințitul Domn Episcop Grigorie, carele cu ocaziunea sfințirii bisericii a declarat că, „în comuna Căpruța sub păstoria preotului Dimitrie Maci, corul cântă armonios, făcând multă cinste bisericii și comunei.”

Părintele nostru însă nu s'a mulțumit cu atât, ci căutând a da corului o legătură mai strânsă cu legile bisericești, prin apel în sfta biserică, a dat ființă unui cor bisericesc cu o normă de conducere numit „statut”, care statut s'a cetit, pertractat și acceptat întru toate, în ziua de 2 Febr. a. c.

Ca președinte al corului bisericesc s'a ales vrednicul cantonier: Iosif Popa, vicepreședinte Teodor Abrudan, notar Ioan Suba (tencu), cassar Istimle Hanciu, diriginte Dimitrie Maci preot, controlor Grigorie Popescu și arhivar Gheorghe Păcurariu.

Membrii activi ai corului sunt 43 elevi ai școlii române și vre-o 50 tineri țărani și țărance, cu admirabile voci. Dintre aceștia în mod deosebit este vrednică de amintit cântăreața Maria Faur, care reîntoarsă dela secta baptistă este una dintre cele mai bune credincioase a bisericii ortodoxe și este în curent cu toate cântările bisericești rivalizând cu orice cantor al bisericii.

Părintele diriginte a și început instrucția acestui frumos cor bisericesc, constatător aproape din 100 persoane, instruind frumoasa liturgie pe 4 voci cor mixt a fostului învățător confesional din Arad, Nicolae Ștefu. Probele generale cari se fac numai în duminică și sărbători înainte de vecernie, sunt adevărate clipe de reculegere sufletească, căci întreg satul ascultă cu evlavie cântecele frumoase ale bisericii noastre ortodoxe.

Tot cu ocaziunea organizării corului bisericesc, părintele, — conform statutelor, — a dat ființă și unei orchestre (muzică instrumentală). Această muzică va servi comunei și jur la ocazii de „nunți” și alte petreceri, din a cărui venit jumătate va trece în folosul fondului corului bisericesc, iar cealaltă parte membrilor muzicanți. Muzica de prezent va consta din 4 persoane, instruiți de preotul diriginte.

Publicăm cu plăcere acest articol, dorind ca, vrednicia părintelui Dumitru Maci din Căpruța, să servească de exemplu și altor preoți.

Din nebuniile pentecostaliștilor.

Baptismul la noi, este vina de căpetenie a sectarismului, de toate nuanțele. Din baptism s'a născut adventismul. Tot din baptism s'a ivit la noi pentecostalismul. În mintea poporului nostru, pentecostaliștii trăiesc în forma unor filife tremurătoare, denuindându-l: „tremurici”. Poporul nostru crede, că duhul necurat îi apucă și-i scutură. Acești eretici zăpăciți, candidați la nebunie, prin distrugerea sistemului lor nervos, caută să-și documenteze rătăcirea, tot cu Biblia. Cu grăirea în limbi n'au reușit. Au început acum cu alte harisme, cu tălmăcirea limbilor și cu darul tămăduirilor.

În comuna Târșova. (prot. Siria), se afla un individ grav bolnav de tuberculoză. Știința medicală a rămas neputincioasă în fața acestui caz catastrofal. Reprezentanții bisericii își făcuseră deja ultimele rugăciuni, pentru ușurarea suferințelor și fericita odihnă a bolnavului. Atunci s'au ivit la familia bolnavului, respective a muribundului, pentecostaliștii din loc. Ei socotiau, că le-a venit sorocul să-și arate „darul tămăduirilor”. S'au adunat la bolnav cu toții, au făcut rugăciuni, plângând și tremurând. Dar zadarnic. Atotputernicul nu i-a ascultat! Bolnavul a murit. Pentecostaliștii au rămas rușinați în fața poporului, ca și preoții păgânești ai lui Baal, din muntele Carmel. Mulțimea s'a convins, că pentecostalismul este o înșelăciune, ca și sectarismul în genere.

Misionarul.

Descoperire prețioasă.

Din Londra se anunță: Cu ocaziunea unor noi cercetări întreprinse la mormântul protopreotului *Raver* din Vechiul Egipt, arheologii au dat de o descoperire care va produce cea mai mare senzație între savanți. S'au aflat anume în vase de alabastru fluidități parfumate, cari până astăzi, după mii de ani încă și-au conservat odorul lor plăcut. Descoperirea aceasta a fost întregită încă prin aflarea de vase din aur decorate cu flori de aur, apoi mai multe lanțuri de aur, dintre cari unul era decorat cu patru mii de pietre scumpe de Rubin. Valoarea acestor obiecte descoperite e de o mărime fantastică.

Tradus din „Temesvarer Zeitung”

Nr. 42 din 21 Febr. 1930.

de către

Nicolae Fizeșianu
protopop milii ort. rom.
în retr.

Inalta civilizație a omului preistoric.

Oamenii de acum 6000 de ani știau deja scrie și citi.

Cine ar crede-o, astăzi, când în țara noastră se găsesc încă mii de inși, cari nu știu nici măcar să se iscălească, că se vor descoperi în pământul Europei, urmele unei civilizații de acum 6000 mii de ani, dovedind clar că încă pe atunci omul scria și citea?

În localitatea *Glozel*, lângă *Vichy* (în Franța) pe moșia unui țaran francez, făcându-se săpături s'a dat de multe obiecte datând din timpuri preistorice, între cari numeroase tablete acoperite cu tot felul de inscripțiuni. Trimise lui *Salomon Reinach* cel mai de seamă arheolog al Franței, acesta, după ce văzu extraordinara importanță a descoperirii acestei civilizații datând dinaintea Romei și Heladei și înaintea timpurilor homerice, își asocia la cercetările lui pe cunoscutul scriitor și arheolog *Camille Julien*. S'a întâmplat însă că *Julien* găsi pe una din inscripții litera B, ceea ce-l făcu sceptic în privința seriozității descoperirilor.

Academia de științe din Paris însărcină atunci cu continuarea cercetărilor, pe cunoscutul arheolog *Dussaud*. Acesta găsi gravat un ren pe un os desgrobat, gravură, care semăna perfect — după spusa lui — cu un ren la fel dintr'o figură reprodușă de mult într'o publicație a Academiei — declară, din această cauză, ca false toate antichitățile arheologice descoperite la *Glozel*.

Aventura aceasta a făcut senzație și de luni de zile „păcăleala” savanților forma obiectul unor polemici violente între arheologi, precum și subiectul multor cronici umoristice în ziarele și revistele franceze.

Academia de științe a numit atunci o nouă comisiune formată de cei mai vestiți arheologi ai Suediei, Germaniei, Elveției, Olandei, Angliei, cari sub președinția lui *Pittard* au început noi săpături. De astă dată s'au descoperit adânc în pământ comori arheologice. Comisia s'a convins că toate obiectele găsite sunt autentice. Ceea ce a determinat convingerea comisiunii a fost faptul gășirii unui os pe care era gravat iarăși un ren exact ca cel găsit de *Dussaud*. Dar acest os cu figura renului pe el era vârat adânc de tot între rădăcinile unui copac, unde ar fi fost cu neputință să fi fost pus cu intențiune de înșelare.

Inscripțiile de pe tablete, din cari unele au și fost descifrate, sunt deci opera omului preistoric de acum 6000 de ani

Pericolul sectarismului din punct de vedere național-religios.

(Continuare.)

Gândul mișelnic al dușmanilor noștri ar lovi adânc în prestigiul muncii și produselor spirituale ale strămoșilor noștri, dacă ne-am lăsa amăgiți, părăsindu-ne credința scumpă și pe acei conducători, cari le luminau calea fericirii lor. Ei sunt pe deplin convinși că îndată ce vor desbina poporul de către conducătorii lor sufletești, își vor ajunge scopul, de a face din poporul românesc ceea ce doresc ei.

Acei cari s'au părăsit credința lor se aseamănă, cu omul care a avut un diamant și crezând că este o piatră ordinară a vândut-o cu bani puțini și numai

după ce a auzit că a fost diamant și a dat seama de greșala făcută și s'a căit, dar a fost târziu.

Asemenea acestui om sunt și frații noștri cari trec la sectari, numai după ce gustă din veninul lui își dau seama că s'au înșelat dar le este rușine să se reîntoarcă, unii din ei se reîntorc, din cauză că nu mai pot suferi.

Noi zicem tuturor să se reîntoarcă, pentru că mama noastră biserica ortodoxă primește pe fiii săi rătăciți, din nou la sânul ei, plin de fericire și căldură sufletească.

Sectarii nu duc lupte numai contra bisericii ortodoxe ci și contra statului, ei nu înțeleg idela de națiune, ei ar dori să fie un stat cosmopolit întreagă lumea.

Sectarii sunt cei mai periculoși răspânditori ai ignoranței și întunecului cultural. Sectarii dela noi se ocupă cu religionea numai de formă, de fapt ei lucrează pentru dărâmarea marelui edificiu, care a fost construit cu mari jertfe, cu viața a milioane de suflete românești.

Sectarii de diferite nuanțe se sprijinesc reciproc, iar sectele oprite se prezintă sub numele de baptisism și adventisism, fiindcă au libertatea cultului, prin aparițiile acestea false ei urmăresc să facă o anarhie religioasă, această anarhie ar da cu timpul rezultate dezastruoase, exemplu avem în Rusia, țara sectelor, cari au adus-o la o decadență morală și materială completă.

Sectarismul este o fază a bolșevismului, el pregătește terenul și anarhiei sociale, doctrinele sale sunt astfel făcute ca să disocieze pe oameni, pentru că corupția să intre ușor și astfel conducă la nimicirea statelor existente. Doctrinile lor au la bază principiul canibalitic, exclud căsătoria, deschizând în felul acesta drumul libertinismului, ce mijloc mai sigur pentru nimicirea societății omenești.

Sectarismul prin doctrinele sale duce o luptă fățișă și în contra statului, refuzând să depună jurământul, care este baza solidarității armatei, refuză luarea armei, chiar în caz de legitimă apărare, dar aceasta numai cu vorba și pentru că să nu se supună bunelor orânduiri ale statului. — Aș voi să-l văd că în caz că ar fi atacați n'ar lua arma în mână să se apere, de fapt ei sunt cei mai mari tâlhari și-si află refugiu sub aripile sectarismului, pentru că să-si ispășească păcatele.

Otrava sectarismului este răspândită în lume de vre-o 530 de secte, dintre cari numai în America sunt 216, deci vă puteți închipui câte rătăcirii răspândesc negliobii aceștia în lume. La uol în primii ani după războiu s'au înmulțit numărul sectarilor și mai cu seamă prin venirea muncitorilor din America, cari, fiecare aducea cu el otravă sectară și o propovăduia prin popor.

Principalele secte dela noi sunt:

Bapțiștii, aceștia sunt niște rătăciți cari cred că omul trebuie să se boteze, când este matur, este secta cea mai numeroasă dela noi, bapțiștii nu vreau să știe nimic de biserica ortodoxă, ei fug sub scutul străinilor, defălmându-ne în fața lor, unii dintre ei fac propagandă comunistă sub masca religiei.

Advențiștii de ziua a 7-a, ei învață că Iisus va veni a doua oră pe pământ, cât de curând, ei nu sunt așa numeroși ca și bapțiștii, sunt vre-o 5000

Pocăiții sau nazareneii învață că toți acei cari poartă acest nume vor fi lertați de păcate, ei zic că urmează lui Iisus nazarineanul, deși sufletul lor numai de lumina lui Iisus nu-i străbătut, încolo de toate păcatele. Această sectă este cea mai periculoasă, ea este contrară tuturor instituțiilor de stat, refuză depunerea jurământului și luarea ar nei în mână, sunt și contra școlii chiar; deci ce pot urmări acești fanatici decât nimicirea poporului, prin îndepărtarea de cultură, dar Românii nu-și deschid ochii!

Asociația internațională a studenților de biblie, rătăciții aceștia cred că sfârșitul lumii va fi în anul 1920 și.... aceștia sunt cei mai mari șovinști Unguri. Cântecurile lor religioase sunt puse pe melodia imnului regal Maghiar. — Oare aveam noi îndrăzneala aceasta în timpul ocupației Maghiare?

— Cred că nu!

Accasta-l cu atât mai trist că și Românii sunt cei mai mulți adepți ai acestei secte. Ungurii din România chiar, n'ar face aceasta. — Să lupte ei înșiși contra patriei lor.

Ei propovăduiesc comunismul agitând lumea la revoluție, preamăresc pe jidani. — Nu-i mirare pentru că și căpitanul lor internațional este jidanul Bruderdorf.

Alte secte mai puțin însemnate sunt: advențiștii reformiști, pentecostaliști, secerătorii, inochentiștii, creștinii după evanghelie, stundiștii, dahoborții, molocanii ș. a.

Fiecare dintre noi își pune întrebarea: cari sunt cauzele răspândirii sectarismului, mai cu seamă după războiul mondial la noi în țară.

Cauza primordială este însuși războiul, soldații noștri au ajuns în contact cu rătăciții din Rusia, unde sectarismul era în floare și înainte de război, și cum erau cu sufletul însălbătăcit, foarte ușor a prins rădăcina sectarismul. Altă cauză este slăbirea credinței poporului, decădența morală, produse tot de război, ademenirea cu baul și lipsa de preoți, poporul rămânând fără conducători sufletești a căzut pradă ademenirilor, dușmanilor noștri.

Pericolul mare ce-l aduce sectarismul ar trebui să deschidă ochii celor cari prin situația lor de conducători, ar putea să dea mai puțină posibilitate de a se răspândi; iar din partea noastră, a tuturor se cere să luptăm pe toate căile posibile de a readuce pe cei rătăciți la turma, dela care au plecat, orbiți

fiind de promisiunile dușmanilor noștri, pentru că numai în felul acesta vom putea arăta iubirea față de aproapele, propovăduită de Cristos.

Trebuie să luptăm pentru stărpirea sectarismului, pentru că numai așa biserica ortodoxă Română își va menține marele rol care l-a avut în timpurile cele mai grele de pătimire a poporului românesc.

Credința bisericii noastre a fost aceea care ne-a ridicat deasupra urgiei barbare de am făurit România Mare.

Deci aceeași credință trebuie să ne fie steaua călăuzitoare, pentru păstrarea integrității marelui edificiu, care a fost ridicat cu jertfe a milioane de suflete românești. Să arătăm tuturor dușmanilor noștri, că gândul lor ne este descoperit și că vom lupta atât pe cale religioasă cât și națională, arătându-le că într-adevăr „pe aici nu se trece“.

Seceani, 1930.

Ștefan Stoicanescu
învățător.

Quo usque tandem?...

De multe ori ni-se dă ocazia să cetim publicații atât prin cotidiene, cât și prin revistele bisericești, tratând ca obiect zguduitoarea tragedie a bisericii drept măritoare din Imperiul țarist de odinioară. Prin publicațiile amintite se eruzăz adeseori, cauzele cari au provocat situația de jale a ortodoxiei de peste Nistru, atribuindu-se vina deoparte clerului de odinioară, de alta parte ignoranței masei țărănești.

Intr'un trecut articol din 2 Febr. c. publicat în rev. „Biserica și Școala“, sub titlul „Tragedia bisericii rusești“, eruditul protopresbiter al Banat Comloșului Dl. Dr. Șt. Cloroianu, relevă cu plasticitatea P. C. Sale binecunoscută de scriitor consacrat, starea deplorabilă din învecinata republică a lui Iuda, aflând drept cauză a catastrofei religioase-morale, deslănțuită de neamul Iscarioteanului, deoparte lipsa unei pregătiri culturale suficiente a fostului cler rusesc, iar de altă parte proverbiala ignoranță a mușicului unui M. Gorky. La finea articolului P. C. Sa drept concluzie și ca un memento îndeamnă și atrage atenția asupra creșterii și educației unei preoții ideale, la înălțimea vremii, capabilă să înfrunte și să paralizeze curentele subversive, pornite din toate părțile lumii și practicate prin toate mijloacele contra legii lui Hristos.

Nu putem decât din toate punctele de vedere să ne asociem părerilor foarte obiective și afirmațiilor incontestabile sub toate raporturile ale P. C. Sale, la cari fie-ne permis a face numai o reflexie, arătând datorita morală, care iar incumbă ortodoxiei, respective întregii lumi creștine, pentru combaterea anarhiei și pentru scăparea din ghiarele peirei a unui popor nenorocit, ajuns nu atât din vina proprie în vârtejul sufocant de astăzi.

Dacă istoria ne arată, că în evul mediu creștinii s'au organizat și au pornit așa zisele cruciate împotriva păgânei semilune, pentru recucerirea locurilor sfinte din Orientul îndepărtat, oare în zilele noastre se poate dispensa de o atare îndatorire morală de a salva dela peire milioane de creștini nevinovați aruncați în gura moiohului? Nu ar trebui, ca fără multă zăbavă și amânare să pornească ofensiva în contra unui sistem de stăpânire pe cât de absurd, pe atât de nedrept, periculos și amenințător pentru întreaga civilizație europeană?

În chestia sulevată desigur se pot aduce argumente atât pro, cât și contra. Un lucru însă rămâne cert.

Lumea creștină de azi privește drama din orient ca un simplu spectacol de teatru și impasibilă, sfidătoare batjocură manifestată în forme atât de revoltătoare împotriva ei și carea poate deveni fatală pentru întreaga lume. Parc'ar zice cu prorocul: „Perirea ta prin tine Izraile!”, în loc să caute mijloacele de localizare a incendiului distrugător din nemijlocita-i apropiere.

Ori aceasta datorie î-l revine Ligii Națiunilor, carea între alte probleme sociale salutare, ar trebui să fie mereu preocupată de nimicirea hydrei amenințătoare de pace sufletească și de ecvilibru moral social al Europei întregi. Deci până nu e prea târziu: Videant consules!

Lucian Lungu, preot.

INFORMAȚIUNI.

Personale. P. S. Sa Episcopul nostru G. Igorie a plecat Miercuri în 26 a. c. la București, pentru a aranja mai multe cauze de ordin bisericesc.

Necrolog. Cu inimă frântă de durere aducem la cunoștința rudeniilor, prietenilor și cunoșcuților, că mult iubita noastră soție, mamă, soacră, bunică, cumnată, mătușă și verișoară *Maria Barzu născ. Deheleanu* după un morb greu și îndelungat — împărtășită fiind cu sfintele taine — și-a dat nobilul său suflet în mâinile Creatorului, Marți, în 18 Martie 1930, ora 8 seara, în al 52-lea an al vieții și 35-lea al fericitei sale căsătorii.

Rămășițele pământești ale neuitatei defuncte se vor așeza spre odihnă vecinică Joi în 20 Martie 1930, ora 3 p. m. în cimitirul „Eternitatea” din Arad, după ritul ortodox român.

Arad-Micălaca Nouă, la 18 Martie 1930.

Fie-i țărâna ușoară și memoria în veci neuitată.

Iulian Barzu soț, Ionel, Virgil, Hortensia, Letiția fii și fice, Lucreția Barzu n. Morariu, Silvia Dr. Barzu n. Spornic nurori, Iuliana, Tiberiu, Letiția, Hortensia Mircea nepoți și nepoate, Maria Deheleanu n. Ardelean, Cristina Deheleanu n. Pinter, Ioan Deheleanu, Gheorghe Blajin, Vasile Moldovan, Valeriu Lazar, Traian Barzu, Laurentie Barzu, Ion Ghergha, Talida Barzu m. Ghergha, Văd. Raveca Barzu rude.

Ce aduc valurile mării. Valurile mării au adus la fărâm, în dreptul vămii Mangalia din Dobrogea Românei, un coș de papură. Grănicerul din port, intrigat a căutat să vadă conținutul coșului. Spre surprinderea lui și a celor de față, a descoperit în coș un copil de sex masculin încă în viață. Copilul a fost dus la poliție.

Alegere de preot. Duminică în 23 Martie a. c. a fost ales preot la parohia vacantă din Arad, părintel Florea Codrean, fost până aci capelan protopopesic în Arad. Multe felicitări.

Copii botezați cu numele președintelui Masaryk. Praga. — Ziarele cehoslovace anunță un fapt interesant în legătură cu a 80-a aniversare a Președintelui Masaryk. Un mare număr de copii, cari s'au născut în Cehoslovacia în ziua de 7 Martie, au fost botezați în onoarea Președintelui Masaryk, cu numele de Tomas. Ziarul „Ceske Slovo” a remis tuturor acestor copii, ca amintire, o medalie de argint cu efigia Președintelui Masaryk. Majoritatea copiilor născuți în această zi, în Cehoslovacia au fost de sex masculin.

Posta Redacției.

La întrebarea venită dela mai mulți preoți, răspundem că croitorul de reverenzi care ne lucrează nouă, este Antonlu Kardos, peste drum dela Episcopie, strada Eminescu 41. Pregătește și reverenzi noi și transformează și pe cele vechi.

Părintelui P. Ai perfectă dreptate. Nu titlurile ridică pe oameni, ci munca ce-o depune fiecare individ în sfera sa de activitate.

Mai multor preoți. Așteptăm și noi în tot momentul av s dela București ca să putem ridica retribuția preoților. P. S. Sa a făcut de două ori intervenție în cauză.

Comitetul școlar al Școlii Normale de băieți

„Dimitrie Tichindeal” din Arad.

No. 242—1930.

Convocare.

Conform prevederilor decretului-lege privitor la organizarea comitetelor școlare, se convoacă Adunarea Generală a membrilor Comunității Școlare, în sala mică a Primăriei, pe ziua de 30. Martie a. c., cu următoarea ordine de zi:

1. Verif carea gestiunii anului 1929.
2. Aprobarea bugetului pe anul 1930.
3. Alte eventuale propuneri.

Dacă la data de mai sus nu se vor intruni membri în număr reglementar, ședința Adunării Generale se va ține la 5 Aprilie a. c., fără altă convocare.

Arad, 21 Martie 1930.

Președinte,

Dr. Iulian Borneas.

Mulțumire.

În numele comitetului filial-parohial a „Soc. ort. națională a femeilor române” din parohia ort. Seleuș pe aceasta cale aducem viile noastre mulțămiri bunului Părinte I. P. Cuvioșiei Sale Policarp Morușca pentru dania făcută acestui comitet în suma de 1000 lei.

Rugăm pe bunul D-zeu să-l învrednicească cu zile îndelungate.

Aurica Pr. I. Maniștu

prezidenta com. filial-parohial a „Soc. ort. n. a femeilor rom.”, din Seleuș.

Publicație de licitațiune.

Pe baza devizului de spese aprobat din partea Ven. Cons. Eparh. sub No. 1217/1930 pentru renovarea și pictarea sf. biserici ort. rom. din Arad-Micălaca se publică licitație minuendă cu oferte închise, pe ziua de 6 April 1930, oarele 11 a. m. în localul școlii confesionale din loc, pe lângă următoarele condițiuni:

1. Planul, devizul și condițiunile se pot vedea zilnic la of. parohial din Micălaca.

2. Anteprenorii nu vor putea pretinde nici un fel de spese pentru participarea lor la licitație.

3. Concurenții vor înainta deodată cu ofertele și vadiul de 10%.

4. Pentru pictarea bisericii vor putea concura numai acei anteprenori cari vor avea autorizația pentru asemenea lucrări dela comisia Monumentelor Istoric.

5. Cons. paroh. își rezervă dreptul de-a încredința lucrările acelu anteprenor, în care va avea mai multă încredere.

6. Ofertele și vadiul de 10% sunt a se înainta până la 5 Aprilie 1930 oarele 11 a. m.

Arad-Micălaca, la 20 Martie 1930.

Consiliul Parohial.

Licitație minuendă.

Comitetul Parohial ort. rom. din Glogovăț publică licitație pentru construirea bisericii, conform planurilor întocmite de arhitectul S. Rafiroiu dela Primăria orașului Arad, aprobate de Veneratul Consiliu Eparhial din Arad cu ord. No. 1235 | 1930.

Ofertele se vor înainta, până la data de 15 Aprilie 1930.

Planurile, antemăsurătoarea, — deviz, caete de sarcini și condițiile de contract se pot vedea la părintele I. Marșiu din Micălaca. Concurenții vor poseda unul din titlurile: arhitect, inginer, sau maestru constructor.

Comitetul își rezervă dreptul a da lucrarea, celui ce va crede, că prezintă mai multă încredere.

Comitetul Parohial.

Publicații recomandate oficios.

A apărut și se recomandă lucrarea P. C. Sale Părintelui C. Dron: „Daruri și Adevăruri”, tip. București, 270 pagini, prețul 70 Lei. Cartea cuprinde lămuriri la Evangheliile din Duminicile de peste an și este

folositoare preoțimei, care o poate utiliza la alcătuirea de predici.

Se poate procura dela autor, București, la Consiliul Central Bisericesc, ori dela Librăria diecezană.

Licitațiune minuendă.

Pentru restaurarea casei parohiale din Beregsăulmare j. Timiș se publică licitațiune pe ziua de 6 Aprilie 1930 ora 11.

Prețul de esclamare Lei 187855.

Oferte, în scris și verbal dela cei în drept, însoțite de 10% vadiu bani gata, s'au hârtii de valoare acceptabile, se primesc până la data de sus.

Planul, bugetul și condițiunile aprobate de Ven. Cons. Eparhial No. 714/930 se pot vedea la oficiul parohial ort. rom. *Consiliul Parohial*

Poșta administrației.

Onor. Consiliu parohial Beregsău. Pentru publicarea licitațiunei minuende, Vă rugăm să ne avizați suma de Lei 100.

Parohii vacante.

Conform ordinului Veneratului Consiliu Eparhial ort. român Nr. 1090/1930, pentru îndeplinirea parohiei a II-a din Seceani, protopopiatul Vinga, prin aceasta se publică concurs, cu termen de 30 zile, socotite dela prima apariție în organul diecezan „Biserica și Școala”.

Venitele parohiei sunt:

1. Sesiunea parohială.

2. Casa parohială.

3. B rul legal.

4. Intregirea dotației preoțești dela Stat.

5. Stolele legale.

Alesul va catehiza elevii școlilor primare din loc, fără nici o remunerație dela comuna bisericească și va achita toate impozitele după beneficiul parohial.

Parohia este de clasa I. (primă).

Reflectanții din alte dieceze numai cu învoirea P. Sf. Sale Părintelui Episcop pot concura.

Recursele ajustate cu documentele necesare și adresate Consiliului parohial ort. român din Seceani, se vor înainta în termenul concursului Oficiului protopopesc ort. român din Vinga, iar reflectanții se vor prezenta, observând dispozițiile §-lui 33 din Regulamentul pentru parohii, în sf. biserică din Seceani pentru a arăta dexteritatea în cele rituale și oratoric.

Consiliul parohial ort. rom. din Seceani.

În înțelegere cu: *Sava Tr. Seculin*
protopop ort. român.

—□—

1—3

Redactor responsabil: **SIMION STANA.**